

ikke er forpligtiget til at foranledige, at vurderingen gennemføres på statens regning.

Bestemmelsen hjemler ikke en ret til i visse tilfælde at pålægge borgeren selv at udfærdige og bekoste en vurdering. Bestemmelsen skal forstås således, at ministeren kan afvise at gennemføre en konsekvensvurdering i forbindelse med en ansøgning om tilladelse til en fiskeriaktivitet, hvis det på forhånd vurderes, at aktiviteten enten vil være uforenelig med bevaringsmålsætningerne for det pågældende område, eller at den ansøgte aktivitet er uproportional i forhold til omkostningerne forbundet med miljøkonsekvensvurderingen.

Bestemmelsen skal sikre, at der ikke bruges ressourcer på gennemførelsen af en miljøkonsekvensvurdering i de tilfælde, hvor man på forhånd har vished for, at en sådan vurdering ikke kan resultere i en tilladelse. Der kan f.eks. tænkes situationer, hvor en ansøger ønsker at enten fiske eller etablere et opdrætsanlæg inde i eller i nærheden af et habitatområde, hvor der tidligere er gennemført vurderinger for andre mindre indgribende aktiviteter end i de ansøgte, og hvor der ikke er givet tilladelse. Eller der kan foreligge en ansøgning om en aktivitet eller et projekt i et område, hvor det ud fra bevaringsmålsætningerne umiddelbart kan fastslås, at aktiviteten vil være uforenelig med disse målsætninger, f.eks. fordi der er tale om et område med mange fouragerende fugle.

Bestemmelsen skal desuden tage højde for den situation, hvor der indgives en enkelt ansøgning om tilladelse til en fiskeriaktivitet i et habitatområde, og hvor der ikke forventes at være yderligere interesse fra erhvervets side – enten fordi ressourcen ikke skønnes særligt stor, eller fordi der er bedre fiskerimæssige muligheder i andre områder. I dette tilfælde vil udbyttet fra en tilladelse stå i misforhold til de statslige omkostninger, som vil være forbundet med gennemførelsen af en miljøkonsekvensvurdering. Der er behov for, at ministeren også i denne situation kan afvise at lade en sådan vurdering udføre.

Bestemmelsen i 2. pkt. skal ydermere være med til at fordrø, at fiskerne og opdrætterne fortrinsvis søger om tilladelse i områder, der ikke er udpeget som internationale naturbeskyttelsesområder. Ved at give ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri mulighed for at afvise at gennemføre vurderinger i de nævnte situationer bidrager lovforslaget til at sikre, at der fra ansøgnernes side tænkes i alternative fiskeriområder og placeringer for opdrætsanlæg, inden ansøgningen indgives. Dette er samtidig i tråd med den overordnede målsætning med habitatdirektivet om at beskytte habitatområderne og levestederne for de beskyttede arter

og bevirker, at der kan tages fornødent hensyn til statens budgetter.

Den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 2, 3. pkt. medfører, at såfremt vurderingen ikke foretages af ministeren i medfør af de ovennævnte grunde, vil en eventuel vurdering, som er tilvejebragt af ansøgeren selv dog indgå i grundlaget for ministerens afgørelse om, hvorvidt der kan meddeles tilladelse til den pågældende aktivitet. Såfremt ansøger selv vælger at få gennemført en konsekvensvurdering for egen regning, vil resultaterne derfra således indgå ved sagsbehandlingen af ansøgningen.

Til § 10 b, stk. 3

Bestemmelsen gennemfører den del af direktivets artikel 6, stk. 3, der vedrører muligheden for en høring af offentligheden. Der gives herved mulighed for, at ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri kan sende en vurdering af virkningerne for lokaliteten i høring hos offentligheden, myndigheder og organisationer, inden der træffes afgørelse om udstedelse af tilladelse efter loven. Høringen er ikke som udgangspunkt påkrævet, men i det øjeblik, at ministeren anser det som nødvendigt, skal høringen gennemføres.

Til § 10 b, stk. 4

Bestemmelsen gennemfører habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, 2. pkt., samt direktivets artikel 6, stk. 4, vedrørende betingelser for at give en tilladelse til en plan eller et projekt.

Ifølge nr. 1) må tilladelser til fiskeri og fiskeriopdrætsaktiviteter omfattet af loven eller regler fastsat efter loven som udgangspunkt kun gives, hvis aktiviteten ikke skader et internationalt naturbeskyttelsesområdes integritet. Spørgsmålet om, hvorvidt en aktivitet skader det pågældende områdes integritet, skal besvares på baggrund af konklusionerne fra vurderingen af virkningerne på lokaliteten, hvorved den kompetente myndighed har opnået vished for, at aktiviteten ikke har skadelige konsekvenser for den pågældende lokalitets integritet. Ifølge ”Muslingedommen”, jf. ovenfor under bemærkningerne til § 10 b, stk. 1, 1. pkt., foreligger der *vished* i habitatdirektivets forstand, når det ud fra et videnskabeligt synspunkt uden rimelig tvivl kan fastslås, at der ikke er sådanne virkninger, jf. dommens præmis 59. Hvis vurderingen viser, at fiskeriaktiviteten m.v. ikke skader naturbeskyttelsesområdets integritet, kan der umiddelbart gives tilladelse hertil under forudsætning af, at øvrige relevante betingelser herfor er opfyldt.

Udgangspunktet i bestemmelsens nr. 1) foreslås modificeret i nr. 2), som vedrører de tilfælde, hvor der